

— Jo pogrešaš?

— Prejle na stopnicah sem moral spet pomisliti nanjo.

— Ta ženska te bo osrečila.

— Laže, je odvrnil Dimitrij.

— Tilly ne laže, je menil Zorž. — Vse, kar stori, je v tvoje dobro.

Dimitrij ni odgovoril. Njegov molk je bil zdaj že dolžnost. Tilly ni še nikoli vznemirila njegovih čustev.

VIKTOR KONJAR: MONOLOGI

Poraz *Ujet si v molk, priklenjen k sivi steni.
Lepljiva kri ti teče iz nosnic.
Samo še hip — in v veliki areni
se bo razlegel zmagoslavni klic.*

*Poraz... Je to resnica vseh resnic?
Zavedaš se: dal si se prepoceni.
Nekje visoko beg splašenih ptic...
Kri pojenjava v tvoji zadnji veni.*

*Ne! Vse je laž! Tvoj sen je bil prevara.
Razpri oči, raztrgaj sive mreže!
Glej, spet si prost, spet te nič več ne veže.*

*Čemu tvoj molk? Te jutro ne očara?
Ne. Vse zaman. To jutro je utvara.
Poraz je v tebi, silen in brez teže.*

Nemoč *Nemočen si pod kupolo oblakov.
Splašena zver, ki bega sem ter tja,
da bi iz zank rešilno pot našla
pred hrupom bližajočih se korakov.*

*Še tlijo ognji prednikov, junakov,
katerih slava je tvoj sen bila.
Ne išči jih. Razjarjen molk neba
te stiska k tlom, v brezkončni zbor prostakov.*

*Vihar zabrisal je sledi in pota.
Brez kašipota tiplješ v mrtvo smer,
vseléj nemiren kot splašena zver.*

*Nič več ne sanjaš, da boš našel dver,
ki te v zavetje sprejme pod večer...
Zaman vsak up, da je tvoj strah le zmota.*

Molk *Tvoj molk je trpka teža bolečine.
Sprepletli so ti žico pred očmi.
Že davno več ne meriš globočine,
ki pod teboj nevidna valovi.*

*Skoz tebe pljuska zledenela kri.
Prepad na dnu presekane pečine
je kakor slutnja ognja, ki še tli.
V njegovih zubljih tvoj obraz premine.*

*Prelij se v molk. Močnejši je od vsega,
kar vtrinja v tebi zapoznelo luč.
Iz davnih dni si že navajen zlega.*

*Izjokal solze si iz mrtvih pljuč
in zdaj si vdan, zdaj veš, da vrat do Njega,
ki bil je up, več ne odpre tvoj ključ.*

Beg *Večer te pušča samega z oblaki.
Verige senc ti stiskajo zapestje.
Odmeva ni. Pokrajina brez cest je.
V močvirni mah se vgrezajo koraki.*

*Tu so si dnevi med seboj enaki;
tvoj majski dan pozabljena povest je.
(Kot mati si, ki mrtvo dete pestje
in solze razkazuje pred bedaki.)*

*Nihče ne ve za tvojo bolečino,
nihče ne čuti tvojega slovesa.
Življenje je prehrupno za tišino.*